

A jövő mezőgazdasága

Ma 2039.június 5. van. A holnapi napon még iskolába kell mennünk, de már szerencsére nem kapunk túl nehéz feladatokat. Legutóbb olyan feladatot kaptunk, hogy a szüleinket interjúvoljuk meg azzal kapcsolatban, hogy milyen is volt az ő gyerekkorukban a mezőgazdasági élet. Ha még nem említettem volna most egy mezőgazdasági iskola 10.osztályos diákja vagyok. Sokaknak furcsa volt, hogy lány létemre mezőgazdasági iskolában szeretnék továbbtanulni, de mivel a nagyszüleim és a szüleim is érintették a mezőgazdaságot így valahogy kötelezettségemnek éreztem azt, hogy én is mezőgazdaságban dolgozzak majd a későbbiekben.

A feladatra visszatérve, úgy döntöttem, hogy édesanyámat interjúvolom meg. Kifejezetten kérték a tanáraink, hogy ne csupán a régi mezőgazdasági életről kérdezzük a szüleinket, hanem arról is, hogy ők miként játszottak szerepet benne. Édesanyám azt mondta, hogy ő is pont olyan nehezen tudta eldönteni, hogy szeretne agrármérnök lenni, mint amilyen nehezen én rászántam magam, hogy hova menjek továbbtanulni. Borbála, az anyukám igazság szerint fotósnak tanult tovább általános iskolai évei után, bár már akkor is fontolgatta, hogy mezőgazdasági irányba megy tovább. Az interjú során kiderült, hogy gyerekkori álma volt, hogy a nagyszülei, tehát az én dédszüleim nyomdokába lépjen. Elmondása szerint ő a tinédzserkorában azért játszott szerepet a mezőgazdaságban, mert édesapja mezőgazdasági cégnél dolgozott és így, hogy ő fotósnak tanult, még indokot is tudott arra találni, hogy miért is szeretne vele menni a különböző földekre. Ahogy mesélt egyre inkább arra lettem figyelmes, hogy akkor még nem volt olyan módon digitalizálva a világ, mint most. Öröm volt hallgatni, ahogy mesélte a NAK-napi emlékeit, láttam ahogy csillogott a szeme amikor arról beszélt, hogy tizenévesen csak ment a gépek között és arról álmodozott, hogy egykor majd neki is olyan lesz. Mesélte azt is, hogy annyira nézelődött egy alkalommal, hogy egy kedves fiatalember le is szólította és elkezdett mesélni neki egy akkor még számára ismeretlen alkatrészeiről. Ahogy kivettem a szavaiból örült annak, hogy először fotósnak tanult tovább, mert így lehetősége volt az akkori gépeket lefotózni. Itthon is ki van rakva egy-két képe. Az én személyes kedvenc képemen egy CLAAS ATOS 350-220 látható. Az én fotózáshoz nem értő szemem csak annyit lát, hogy egy csodás színvilággal rendelkező, számomra régi traktorról tartunk képet a falon. Nyilván a szüleimnek és a nagyszüleimnek ez többet is mond, de én jelenleg el sem tudom képzelni, hogy egykor a szüleim még kimentek a földekre azért, hogy megtudják, hogy hogyan haladnak a munkálatok. Manapság már digitalizálva van minden. Nyilván emberek vezetik a gépeket azért ennyire még nem modern a világ és igazából remélem nem is lesz olyan túl modern. Általában a szüleim reggel felkelnek és megnézik a laptopjukon, hogy a gépekbe beszerelt GPS szerint mennyit ment este az adott gép. Elvileg még valami statisztikát is látnak meg talán még azt is megmondja a program, hogy az adott földön még hány napig folynak majd a munkálatok. Én személy szerint mivel magántanuló vagyok így szerintem jobban belelátok abba, hogy a szüleim, mint mezőgazdászok, hogyan élik meg a mindennapokat. A nagyszüleimmel is beszélgettem a számomra régi, múltbéli mezőgazdaságról és a mamám olyanokat mesélt, hogy a szavam is elállt. Elvileg a nagypapám volt, hogy reggel ötkor vagy még ennél is korábban kiment dolgozni egy földre és csak este a késői órákban jött haza. Az én szüleim pedig elmondásuk szerint csak a nosztalgia kedvéért mennek ki néha megnézni a földeket, mert összességében felesleges lenne. A nagyszüleim viszonylag gyakran látogatnak meg minket és olyankor anyukámmal összeülnek és megbeszélik, hogy az alkalmazásban megjelenő értékek mennyire jók vagy éppen min kellene változtatni, ezért, hogy jobb értékeket kapjanak. Annyira furcsa belegondolni abba,

hogy régen nem lehetett percre pontosan nyomon követni, hogy milyen a talaj minősége, a termény milyen minőségű lesz, a gép mikor hol és mit csinál. Igazából még kapcsolatba is tudnak lépni egy gomb megnyomásának segítségével a sofőrrel, ami anyukám szerint szintén egy nagy változás. Most tudásom szerint a permetezőgépekre gyártanak hasonló programot. A permetezőgépek az úgynevezett kivétel, itt előbb lett kifejlesztve az, hogy nem kell ember, aki vezeti, csupán csak induláskor be kell írni a föld pontos paramétereit a permetező pedig végzi a dolgát, majd, ha befejezte, akkor az indulási helyére visszamegy és leáll. Annak érdekében, hogy teljesen digitalizálva legyen ez is, most dolgoznak az „Én permetezőm” nevű programon, amit szintén bárhova le lehet tölteni majd és könnyedén használni. Ezek az alkalmazások úgy működnek, hogy kiválasztjuk a saját kis traktorunk márkáját a mi esetünkbe a CLASS márkát majd beírjuk a rendszámát. A gépekbe beültetett GPS-be pedig bejutnak az adatok, amiket a laptopon vagy épp telefonon kiszabnak neki. A többi gép, mint a kombájn vagy a traktor itt inkább a programokat fejlesztik tovább, vagyis inkább próbálják továbbfejleszteni, hogy a jelenleginél is több értéket kapjunk meg.

Kifejezetten tetszett ez az iskolai feladat, mert habár érdekel a mezőgazdaság nem hiszem, hogy csak úgy megkérdeztem volna a szüleimet vagy a nagyszüleimet azzal kapcsolatban, hogy milyen volt régen a mezőgazdaság. Illetve a feladatnak köszönhetően azt is megtudtam, hogy nem én voltam a családban az egyetlen, akinek nagy dilemma volt, hogy a mezőgazdaság irányába folytassa tanulmányait. A továbbiakban biztos vagyok benne, hogy többet fogok érdeklődni azzal kapcsolatban, hogy régen mi milyen volt, mert meglehetősen izgalmas volt elgondolkozni azon, hogy milyen is lehetett úgy élni.

Írta: Péja Barbara